

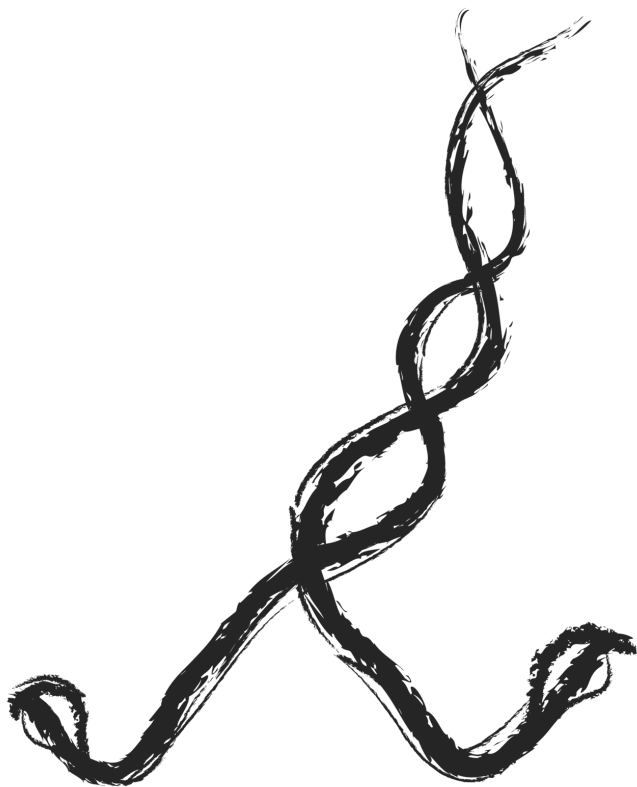
ผีบ้านผีเพ็ช

คืนฟ้าเปิดให้เห็นฟ้าสีแสดแดดสีสาว ดาวเดือนดับลับหล่นร่วง
พลัน ตะวันยังไม่โผล่พื้นปลายฟ้าหน้าทะเลโคลนตมบ้านพาน
เมืองแผนลุ่มตะเข้ แต่ประหลาดที่ฝูงสัตว์เล็กสัตว์น้อยตระหนก
ตกตื่นกระพือปีก แล้วต่างชิงวิ่งหนีอะไรสักอย่าง เลี้ยยคลาน
ผ่านไปเป็นแถวเป็นแนว บ้างก็เป็นหมวดเป็นหมู่ดู่วนเป็นพัน
ไปไม่มีใครสังเกตเห็น

แม่นาคทำขวัญนาคเสร็จแล้ว เสียงประโคมยังไม่จบ
เสร็จ ชีปะขาวค้อนคางเหลี่ยมคว้าข้อมือไต่มนกับไต่คงให้
ลูกยี่นจะเดินออกนอกวงบายสีไปทางหลักเขตสีมาที่สมณะ
กำหนด

“จะเอาลูกหลานกูไปไหน” แม่นาคตะคอกขณะนั่งชัน
เข่าอยู่ในที่จนชีปะขาวค้อนคางเหลี่ยมสะคั่ง แล้ววางมือชะงัก
ทันที

“ไปหาสมณะ” ซี่ปะชาวค้วนใช้แขนข้างเดียวชี้บอกทางไปเส้าไม้หินตั้ง “ไปบวชเป็นสมณะทั้งสองคน”

คนฝูงนาคบ้านพานเมืองแผนลุ่มน้ำตะเข้ ยังกนั่ง ๆ นอน ๆ เอนไปเอนมา มองเห็นแม่น้ำคกับคนอื่น ๆ มีพวกแซกกับพวกเมืองกว้างถืออาวุธห้อมล้อมพร้อมธนูศรศักดา

“ลูกของกู ไม่ใช่ลูกของมึง” แม่นาคตะโกน “มันออกจากท้องกูไม่ได้ออกจากท้องมึง”

ซี่ปะชาวค้วนยืนสลตนิ่งเหมือนลูกในโอวาทแม่ แล้วค่อย ๆ ย่อตาลงนั่งชันเข่าเหมือนคนอื่น ๆ ต่อหน้าแม่น้ำค พลงยกแขนข้างเดียวเอามือแบกางเหมือนพนมกัมห้วนอบน้อม พูดกับแม่น้ำคว่า

“ธรรมะของตถาคตจะช่วยให้พ้นทุกข์ ช่วยสงเคราะห์ให้พบสุข พบสว่างไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก” ซี่ปะชาวค้วนพูดตามที่ฟังจากสมณะ

“ผีแดนผีฟ้าช่วยกูได้ คุณแกล้งไขให้พวกกูได้ ไม่ทุกข์ไม่ทนอะไรตั้งแต่เกิดมา แต่ก่อนแต่ไรไม่มีใครดูแลแก้ไข มีแต่แดนฟ้าผีหลวง” แม่นาคโต้ “มึงเห็นขี้ดีดีกว่าไส้ ตถาคตเป็นใครก็ไม่เห็น มาจากไหนก็ไม่รู้ จู ๆ จะให้กูเลิกผีไล่ผีที่คุณแกล้งไขมาแต่ปู่ย่าตาทวด”

ตาวายกับตานาวบออกข้อโต้เถียงให้นายวานิชกับเหล่าสมณะรู้ทันที่ทุกถ้อยคำ จึงพากันไต่โถมตามสมควรว่าแม่น้ำคยินยอมให้ลูกหลานบรรพชาแล้ว และยินยอมให้สร้างพิหาร

อารามแล้ว จะกลับคำพูดหรือ

แม่นาคเถียงว่าไม่ได้กลับคำพูด เพราะกูไม่เคยบอก
ยินยอมพร้อมใจ พวกแขกเขาคคนมาล้อมแล้วถืออาวุธมา
บังคับขู่เชี้ยตต่างหาก

“มึงรีบตีบ้านตีเมืองตีแดนหลวงของพวกกู แล้วยก
ตถาคตตีแขกของพวกมึงขึ้นใหญ่ ไม่ให้ผู้สาวทำนางไกล
ชิต โทษพวกกูผิด แล้วยกผู้บ่าวพวกมึงเป็นใหญ่ถูกต้อง นี้
มันเหยียดหยามผู้หญิงผู้สาวให้ต่ำทราวมลง”

พูดพลาง แม่นาคก็มองหายายเหง้าจะเรียกให้มาช่วย
กันต้านทาน แต่มองหาไม่เห็นใครทั้งยายเหง้าและฝูงรบเลว
ที่ฝึกปรีหรือเข้าทรงลงว่านยาฝ่าเนื้อเถื่อนหนึ่ง

แม่นางเตาก่อนอ่อนนอนให้แม่นาคจ้านน แม่ไ้อุ้มถึง
กับฉุนเฉียว นายวาณิชเลยทำสัญญาณให้จุ่นจู้กับลกบาว
พร้อมพลแขกทั้งหลายรวบรัดเอาตัวแม่นาคออกไปจากที่นั่น
แล้วป่าวร้องให้รู้กันว่าต่อจากนี้ช้ปะชาวจะขึ้นใหญ่ได้เป็นหัว
หน้าคนฝูงนาคบ้านพานเมืองแผน

“พวกมึงรีบตีของกูหรือ” แม่นาคเอามือชี้กวากไป “กู
ไม่ยอมให้รีบตีฟ้า มึงยกผีสมณะ แต่กุกยกผีฟ้า”

ยังไม่ทันพูดจาจัดการให้ได้ตามนายวาณิชหัวหน้าแขก
ปรารถนา ก็มีเสียงกัมปนาทหวาดไหวมาจากตะวันตกดินราว
แผ่นดินไหวสะเทือน ขณะนั้นก็ม็เสียงหวีดหวิวู๋ ๆ ไหว ๆ
ทั้งสั้นยาวอู้อยู่โดยรอบลานกลางบ้าน บรรดาฝูงเงี้ยว

ตะขบตะขาบตะเข้เหราพากันเลื้อยคลานแล้วแม่แม่เบียเข้าหา
ฝูงคนทั้งแขกทั้งนาคอย่างเจียบ ๆ จนถึงตัว สัตว์พวกนี้ไม่
ได้มาตามเสียงฝูงนารบนาเลขที่ยายเหง้าฝึกบรีอไว้ แต่มา
ตามสัญชาตญาณธรรมชาติที่หยั่งรู้จากกลิ่นสะเทือนของ
ดินน้ำ คนทั้งหลายก็พากันชมชานหนีจ้ำระหวั่นออกจาก
ลานกลางบ้านอีก

แม่นาคจูงมืออัสีลูกสาวท้องแก่หลบออกไปทางหอดผีที่
เคยอยู่ เป็นคราวเดียวกับฝูงควายป่ามาทางตะวันตก เพราะ
ตกใจเสียงลั่นลั่นสะเทือนแผ่นดินไหวโคลงเคลงกระทึ่มเข้ามา
พวกนารบนาเลขฝูงหนึ่งจวยไล่ตามหลังควายป่าให้เข้าเข้าไป
ในหมู่แขกทั้งสมณะและคนอื่น ๆ

ฝูงควายป่าอยู่เชิงเขาใกล้น้ำตะเข้เขตบ้านพานเมืองแผน
ในที่ลุ่ม เมื่อแผ่นดินลั่นหวั่นไหว ก็แตกป่าเป็นธรรมดาและ
เป็นธรรมชาติเคยมีเคยเป็นปกติ แต่ไม่มีใครคาดการณไว้ เมื่อ
ฝูงรบเลขของยายเหง้าที่หลบหลีกซุ่มซ่อนได้ยินเสียงที่คุ้นเคย
มาก่อน เลยสวมรอยตีเกราะเคาะไม้ไล่ต้อนให้แตกตื่นเข้ามา
ทางลานกลางบ้าน หวังอาละวาดพวกแขก

งูเงี้ยวเขี้ยวงาทั้งจงอางเห่าทับสมิงคลาต่างพากันแม่แม่
เบีย พร้อมสรรพตะกวด เหี้ย จนถึงตะเข้เหราพากันขับไล่
ชบกัดพืดเหวี่ยงคนฝูงนาคกับแขกแปลกภาษาไม่เว้นหน้าเฝ
เป็นเฝ แต่แล้วโคนฝูงต่อฝูงแดนแล่นไล่ซ้ำอีกเป็นโกลาหล

โรงเรือนบ้านเรือนห่างหอดของผู้คนฝูงนาคบ้านพานเมือง

แผนหักพังรายทางที่ควายป่าแตกป่าผ่าแผ่นดินเป็นฝูงมา แม่หอกลางบ้านก็เพ่งลงกับพื้นเพียงดิน เส้าชูโคมพากับหลักไม้หลักหินที่มีเรียงรายล้อมตั้งอยู่ไม่ได้เมื่อเกิดวิบัติอัศจรรย์อันเลื่อน แม่ไม่มีฝนตกลงมา แต่น้ำในลำตะเข้เป็นคลื่นยักษ์ถล่มทลายกลายเป็นน้ำฟ้าพาดพองหาว ปลาตินดาวเดือนแฉ่นลมกล้าป่วนไปมา มีโคลนตมถล่มถลามาถมทับเป็นเทือกไปแผ่นดินใหญ่ยุบแยกแตกรอย ลำน้ำตะเข้เป็นสองสายไหลแยกกัน

แต่หอผีหลวงที่แม่นาคจุงมืออัสมีทองโย้หลบซ่อนอยู่ลึกเข้าไปเลยไม่โดนฝูงควายป่าบ้าคลั่ง ก็ไม่พังเพ แต่ไม่มีผีสาวเทวดารู้ว่าจะตั้งอยู่อย่างไร เพราะแม่นาคพาอัสซ่อนแล้วไปไหนไม่รู้ สมณะและพราหมณ์แขกยังมีชีวิตอยู่หรือไฉนก็ไม่ไม่มีใครรู้เห็นเลยนับแต่นั้นมา

แผ่นดินไหวคราวนั้น ลำน้ำตะเข้แยกสายเหมือนไผ่แยกกอ เหมือนพี่น้องท้องแม่เดียวกันแยกออกไป คนครึ่งหลัง ๆ ต่อมาไม่รู้เหตุปัจจัยแท้จริงเลยเรียกชื่อลำน้ำเป็นสองสายสองพี่น้องว่า น้ำตะเข้กับน้ำเหราสืบ ๆ มาอีกนานมาก แต่แล้วลึมหมด เพราะเรื่องเก่า ๆ ไม่เล่าก็ลึม เหมือนแม่นาคเรื่องนี้ ●

